

Sygn. akt I A Ca 55/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Bohun
Sędziowie:	SSA Aleksandra Marszałek SSA Elżbieta Lipińska (spr.)
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **R. T.**

przeciwko **T. Ż. i M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 października 2011 r. sygn. akt I C 340/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 października 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda 77.934,50 zł z ustawowymi odsetkami od 14.12.2010 r. oraz koszty procesu.

Rozstrzygnięcie to oparto na następującym stanie faktycznym:

Powód wraz z żoną B. od 1979 r. byli współużytkownikami wieczystymi nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni 0,4904 ha, zapisanej w KW (...), położonej we W., przy ul. (...).

W latach 1991-1993 powód zaciągnął kredyty w (...) Bank S.A. Oddział w P. oraz w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Zabezpieczeniem spłaty wierzytelności z tytułu kredytów były hipoteki obciążające prawo użytkownika wieczystego należące do R. i B. T., w tym hipoteka umowna zwykła w wysokości 18.000 zł na rzecz (...) Bank S.A. Oddział w P., wpisana do księgi wieczystej KW nr (...) oraz hipoteka umowna zwykła w wysokości 22.394,80 zł na rzecz (...) Bank S.A. Oddział w P., wpisana do tejże księgi wieczystej. W listopadzie 2004 r. w związku z brakiem

spląty kredytu wierzyciel - Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa reprezentowana przez Powszechny Bank (...) „Invest-Bank S.A. w W. Oddział w P. - wystąpiła przeciwko powodowi z pozwem o zapłatę wierzytelności obejmującej pozostałą do spląty część kredytu.

W dniu 17 lutego 1995 r. Sąd Rejonowy (...) w sprawie IV Ng 1454/94 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i nakazał R. T., aby zapłacił powodowi kwotę 30.897,34 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 22.394,80 zł w wysokości 66% za okres od dnia 11 października 1994 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.502,54 zł od dnia 15 listopada 1994 do dnia zapłaty.

Na podstawie wniosku egzekucyjnego z dnia 22 grudnia 1997 r., złożonego przez wierzyciela, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikom R. i B. T. w sprawie o sygnaturze KM 591/97 w celu wyegzekwowania należności w wysokości 10.000 zł objętej tytułem wykonawczym w postaci w/w nakazu zapłaty.

W 1998 r. małżeństwo R. i B. T. zostało rozwiązane przez rozwód, a w związku z podziałem majątku dorobkowego wyłącznym użytkownikiem wieczystym w/w nieruchomości stał się powód. Prowadzone przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne o sygn. KM 591/97 w początkowej fazie objęło egzekucję z ruchomości, rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę oraz z wierzytelności w postaci świadczeń rentowych z ZUS i w tym zakresie w znacznej mierze okazało się nieskuteczne. Na wniosek komornika sądowego z dnia 3 lipca 1998 r. sąd wieczystoksięgowy wpisał do księgi wieczystej KW nr (...) ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości objętej w/w księgą wieczystą w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. KM 591/97. Ponadto zawiadomieniami datowanymi na 29 stycznia 1998 r. i 16 marca 1998 r. poinformowano dłużnika R. T. o wszczęciu egzekucji z w/w nieruchomości. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2003 r. komornik sądowy stwierdził umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 823 k.p.c. z uwagi na niedokonanie przez wierzyciela w ciągu roku czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania.

W pismach z dnia 13 września 2004 r. i 10 grudnia 2004 r. (...) -Bank S.A. w W. wniósł o kontynuowanie postępowania egzekucyjnego zgodnie z wnioskiem z dnia 17 grudnia 1997 r., ale z uwagi na nieusunięcie braków formalnych wniosku zarządzeniem z dnia 7 listopada 2006 r. komornik sądowy dokonał zwrotu wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 22 grudnia 1997 r. Postanowieniem z dnia 14 marca 2007 r. Sąd Rejonowy (...) na skutek skargi na czynności komornika uchylił to zarządzenie.

Wówczas komornik sądowy ponownie zwrócił się do biegłego sądowego celem dokonania czynności przygotowawczych do oszacowania nieruchomości oraz wyznaczył termin opisu i oszacowania.

W 2007 r., w okresie boomu na rynku nieruchomości, zamiar nabycia prawa użytkowania wieczystego tejże nieruchomości wyrazili pozwanii. W dniu 27 czerwca 2007 r. strony zawarły warunkową umowę przeniesienia w/w prawa, a w dniu 23 sierpnia 2007 r. - umowę przeniesienia w udziałach wynoszących po 1/2 części prawa użytkowania wieczystego opisanej wyżej nieruchomości za cenę 400.000 zł, przy czym część ceny w wysokości 201.000 zł została zapłacona przed zawarciem umowy, a pozostałą nabywcy mieli zapłacić do 31 października 2007 r.

W § 1 pkt 2 umowy powód oświadczył, że w dziale III w/w księgi wieczystej wpisano ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości celem wyegzekwowania należności pieniężnej na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w P.. Ponadto powód oświadczył, że w dziale IV w/w księgi wieczystej wpisana jest hipoteka umowna zwykła w kwocie 18.000 zł z odsetkami na rzecz (...) Bank S.A. Oddział w P. dla zabezpieczenia kredytu gospodarczego oraz hipoteka umowna zwykła w kwocie 22.394,80 zł z odsetkami na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z tytułu umowy kredytowej nr (...) z 9 października 1991 r., zmienionej umową o splącie zrestrukturyzowanego długu z 1 grudnia 1992 r. Ponadto powód zapewnił, że od dnia zawarcia umowy warunkowej stan prawny nieruchomości nie uległ zmianie i jest zgodny z odpisem z księgi wieczystej (...), sporządzonym przez Centralną Informację Ksiąg Wieczystych Ekspozytura we W. dnia 23 sierpnia 2007 r.

Pozwani jako kupujący oświadczyli, że stan prawny i faktyczny nieruchomości, jak również granice działki są im znane (§ 8 umowy). Notariusz poinformował pozwanych jako kupujących o treści art. 830 k.p.c. (§ 9 pkt 1 umowy). W § 9 pkt 2 umowy pozwani oświadczyli, że zobowiązują się zaspokoić wierzytelności zabezpieczone hipotekami obciążającymi w/w nieruchomość oraz uregulować długi sprzedającego egzekwowane przez komornika z ostrzeżeniem wpisanym do księgi wieczystej.

W dniu 26 października 2007 r. w trakcie postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 591/97 komornik sądowy sporządził protokół opisu i oszacowania nieruchomości.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił przebieg czynności w postępowaniu egzekucyjnym, m.in., że w maju 2008 r. komornik sądowy ustalił adresy pozwanych jako nabywców nieruchomości i zawiadomił ich o toczącej się egzekucji z nieruchomości. Po uzyskaniu informacji o egzekucji od komornika sądowego pozwani podjęli z wierzycielem negocjacje dotyczące spłaty długu powoda, jednocześnie w lipcu 2008 r. wnosząc o zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu zawarcia ugody z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W piśmie z dnia 6 sierpnia 2008 r. wierzyciel ARiMR reprezentowana przez (...) -Bank wniósł o wyznaczenie licytacji nieruchomości oraz rozszerzenie egzekucji do kwoty 253.880,06 zł wraz z kosztami egzekucji, o czym 13 sierpnia 2008 r. komornik sądowy zawiadomił wierzyciela, jednocześnie wzywając pozwanych jako nabywców nieruchomości do zapłaty w/w kwot.

W piśmie z dnia 22 września 2008 r. pozwani poinformowali komornika sądowego, o wstępnych warunkach ugody z wierzycielem ARiMR oraz podali mu numer konta bankowego powoda, na które przelali środki pieniężne z tytułu nabycia w/w nieruchomości, a 22 października 2008 r. wpłacili bezpośrednio na rzecz wierzyciela ARiMR kwotę 50.000 zł celem realizacji ugody.

W dniu 22 grudnia 2008 r. na wniosek wierzyciela, a następnie komornika, bank powoda dokonał zajęcia jego środków pieniężnych w wysokości 77.934,50 zł i w dniu 15 stycznia 2009 r. przekazał je na rachunek bankowy komornika sądowego.

Wobec braku realizacji ugody w kwietniu 2009 r. w dalszym ciągu egzekucji Sąd Rejonowy (...) odmówił wyznaczenia terminu licytacji nieruchomości wskazując na umorzenie postępowania egzekucyjnego w 2003 r. i braki w zakresie ponownego prawidłowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego; w dniu 25 czerwca 2009 r. komornik sądowy wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego KM 591/97.

Z uwagi na brak deklarowanych dobrowolnych spłat zadłużenia przez pozwanych wierzyciel ARiMR w lutym 2010 r. wniosła o podjęcie postępowania egzekucyjnego i wznowienie egzekucji z nieruchomości pozwanych, jednak komornik odmówił przeprowadzenia dalszych czynności egzekucyjnych, powołując się na umorzenie postępowania egzekucyjnego w 2003 r. i zmianę właścicieli nieruchomości,

W dniu 5 sierpnia 2010 r. powód bezskutecznie zwracał się pisemnie do pozwanych z wezwaniem do zapłaty w/w kwoty 77.934,50 zł wyegzekwowanej przez Komornika sądowego.

W dniu 2 lutego 2011 r. pozwani złożyli powodowi na piśmie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych swoich oświadczeń woli złożonych w treści aktu notarialnego z dnia 23 sierpnia 2007 r. w części określonej § 9 pkt 2 z powodu błędu odnośnie wysokości zadłużenia, a w szczególności wysokości odsetek należnych wierzycielowi powoda.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie. Analizując treść § 9 pkt 2 umowy Sąd ten wskazał, że strony zawarły umowę o zwolnienie powoda jako dłużnika od obowiązku świadczenia, o której mowa w art. 392 k.c. Umowa taka wiąże tylko strony, które ją zawarły. Ponieważ wierzyciel nie bierze w niej udziału, nie powoduje ona zmian w stosunku obligacyjnym między nim a dłużnikiem. Wbrew stanowisku pozwanych, do zawarcia w/w umowy stron nie była zatem konieczna zgoda wierzycieli, albowiem treścią umowy stron nie było przejęcie długu (art. 519 k.c.), lecz zwolnienie powoda jako dłużnika z obowiązku świadczenia (art. 392 k.c.).

W trakcie postępowania powód wykazał zdaniem Sądu Okręgowego, że pozwani pomimo obowiązków wynikających z umowy w początkowym okresie od sierpnia 2007 r. do maja 2008 r. nie podjęli żadnych starań w kierunku uwolnienia go od obowiązku świadczenia na rzecz wierzycieli, z analizy akt egzekucyjnych o sygn. KM 591/97 wynika bowiem, że dopiero w maju 2008 r., kiedy komornik sądowy ustalił ich adresy jako nabywców nieruchomości i zawiadomił ich o toczącej się egzekucji z nieruchomości, podjęli negocjacje z wierzycielem dotyczące spłaty długu powoda. Wbrew umowie do zwolnienia przez pozwanych dłużnika (powoda) z długu nie doszło i komornik sądowy w dalszym ciągu egzekwował od niego na rzecz wierzyciela dług objęty umową stron; także z inicjatywy pozwanych doszło do zajęcia przez komornika sądowego spornej kwoty na rachunku bankowym powoda.

Sądu I instancji nie podzielił poglądu pozwanych, że zostali przez powoda wprowadzeni w błąd co do wysokości odsetek należnych wierzycielom z tytułu kredytu. W umowie z dnia 23 sierpnia 2007 r. powód oświadczył, że w dziale III księgi wieczystej wpisano ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości celem wyegzekwowania należności pieniężnej na rzecz ARiMR, a także, iż w dziale IV tej księgi wpisana jest hipoteka umowna zwykła w kwocie 18.000 zł z odsetkami na rzecz „Invest-Bank S.A. dla zabezpieczenia kredytu gospodarczego oraz hipoteka umowna zwykła w kwocie 22.394,80 zł z odsetkami na rzecz ARiMR z tytułu umowy kredytowej nr (...) z 9 października 1991 r., zmienionej umową o spłacie zrestrukturyzowanego długu z 1 grudnia 1992 r. Ponadto powód zapewnił, że od dnia zawarcia umowy warunkowej stan prawny nieruchomości nie uległ zmianie i jest zgodny z odpisem z księgi wieczystej, zaś pozwani jako kupujący oświadczyli, że stan prawny i faktyczny nieruchomości jest im znany (§ 8 umowy). Z treści odpisu z księgi wieczystej wynikała przy tym wysokość nie tylko należności głównej, ale także wysokość odsetek od w/w zadłużenia, sięgających odnośnie jednego z kredytów 68% w skali roku. Ponadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, że strony przed zawarciem umowy prowadziły negocjacje, a także zawarły w dniu 27 czerwca 2007 r. warunkową umowę przeniesienia tego prawa. Z uwagi na powyższe za nieuzasadniony uznał zarzut pozwanych, że świadczenie pozwanych nie zostało określone w sposób wystarczający. W ocenie Sądu strony w umowie dostatecznie jasno opisały zadłużenie powoda będące przedmiotem zawieranej umowy, jak również w dacie zawierania umowy pozwani mogli określić jego wysokość. Pozwani nie wykazali przy tym, a na nich ciążył ciężar dowodu w tym zakresie, że umowa stron obejmowała tylko należność główną, nie obejmując odsetek umownych od niej.

Sąd wskazał, że analiza akt egzekucyjnych KM 591/97 prowadzi do wniosku, iż nie sposób przyjąć, że powód wprowadził pozwanych w błąd odnośnie wysokości swojego zadłużenia, albowiem jego wysokość była pozwanym doskonale znana. Z treści akt egzekucyjnych wynika, że po uzyskaniu informacji o egzekucji od komornika sądowego pozwani podjęli negocjacje z wierzycielem dotyczące spłaty długu powoda, jednocześnie w lipcu 2008 r. wnosząc o zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu zawarcia ugody z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.. Pozwani pismami informowali komornika sądowego o swoich pertraktacjach z Agencją w kwestii ugodowej spłaty zadłużenia, a także wpłacili bezpośrednio na rzecz wierzyciela ARiMR kwotę 50.000 zł celem realizacji ugody. W tym kontekście Sąd I nie dał wiary twierdzeniom pozwanych, że strony umowy ustaliły cenę zbycia prawa użytkownika wieczystego nieruchomości na kwotę 450.000 zł, w tym 400.000 zł płatne na rzecz powoda i 50.000 zł płatne na rzecz jego wierzycieli jako spłata zadłużenia. Z analizy akt egzekucyjnych wynika bowiem, że wpłacenie przez pozwanych na rzecz wierzyciela kwoty w wysokości 50.000 zł wynikało z negocjacji prowadzonych pomiędzy pozwanymi a wierzycielem już po zawarciu umowy o zwolnieniu dłużnika, a także z okoliczności wyegzekwowania od powoda spornej kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie, z której to kwoty po potrąceniu kosztów egzekucyjnych jedynie część wypłacono wierzycielowi.

Biorąc pod uwagę powyższe, za nieuzasadnione uznał Sąd Okręgowy twierdzenia pozwanych że zostali wprowadzeni przez powoda w błąd odnośnie wysokości zadłużenia objętego umową stron, a w szczególności wysokości odsetek z tego tytułu. W ocenie Sądu wysokość tego zadłużenia była pozwanym doskonale znana, skoro w postępowaniu egzekucyjnym nie zakwestionowali co do zasady obowiązku spłaty zadłużenia powoda, lecz prowadzili z wierzycielem negocjacje ugodowe początkowo licząc na umorzenie długu wynikającego z kredytu z Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa, a następnie rozłożenie go na raty i odroczenie płatności długu przekraczającego wraz z odsetkami 250 tysięcy zł, przy czym ostatecznym powodem braku spłaty zadłużenia przez pozwanych był brak zdolności kredytowej i tym samym kłopoty z zaciągnięciem kredytu bankowego w celu spłaty w/w długu.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji miał na uwadze, że pozwani uchybili rocznemu terminowi do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli w tym zakresie, wynikającym z art. 88 § 2 k.c. O wysokości zadłużenia wiedzieli bowiem co najmniej od sierpnia 2008 r., kiedy to komornik sądowy zawiadomił wierzyciela o rozszerzeniu wniosku egzekucyjnego, jednocześnie wzywając ich jako nabywców nieruchomości do zapłaty. Oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli zostały złożone natomiast dopiero w reakcji na doręczony pozwanym nakaz zapłaty wraz z pozwem, tj. w lutym 2011 r. Z uwagi na powyższe oświadczenia jako spóźnione należało uznać za nieskuteczne.

Za niezasadny uznał Sąd I także zarzut pozwanych, że powództwo powinno zostać oddalone, ponieważ czynności egzekucyjne w postaci wyegzekwowania w dniu 15 stycznia 2009 r. przez komornika sądowego od powoda na rzecz wierzyciela Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w P. spornej kwoty zostały dokonane po umorzeniu postępowania egzekucyjnego postanowieniem z dnia 19 grudnia 2003 r. W ocenie Sądu powyższy zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem stwierdzenie zasadności podnoszonych przez pozwanych uchybień w prowadzeniu przez komornika sądowego czynności egzekucyjnych (co jednak nie było przedmiotem niniejszego postępowania), mogłoby co najwyżej prowadzić do powstania odpowiedzialności in solidum komornika sądowego oraz pozwanych z różnych tytułów prawnych, co w żadnym wypadku nie oznacza jednak wygaśnięcia roszczenia powoda wobec pozwanych wynikającego z art. 471 k.c. w zw. z art. 392 k.c. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była także zgoda wierzyciela na wykreślenie hipotek, bowiem powód był w dalszym ciągu niepokojony przez swego wierzyciela i wyegzekwowano od niego kwotę 77.934,50 zł, w związku czym pozwani są obowiązani naprawić wynikłą stąd szkodę poprzez zwrócenie spornej kwoty powodowi.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 77.934,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2010 r., tj. dnia wniesienia pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani, zarzucając naruszenie:

- art. 392 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, iż ponoszą odpowiedzialność za szkodę powstałą w wyniku wyegzekwowania od powoda przez komornika sądowego w dniu 15 stycznia 2009 r. kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem,

- art. 6 k.c. oraz art. 232 i 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, skutkiem czego Sąd I instancji oparł orzeczenie na ustaleniach niezgodnych ze stanem faktycznym, w szczególności poprzez przyjęcie, iż pozwani zobowiązani byli do zwolnienia powoda z zobowiązania spełnienia świadczenia w wysokości wyższej od kwoty wpisanej do księgi wieczystej, powiększonej o dalsze odsetki w wysokości wyższej niż odsetki ustawowe,

- art. 759 § 2 k.p.c. poprzez niepodjęcie działań zmierzających do usunięcia spostrzeżonych uchybień w postępowaniu egzekucyjnym.

Mając powyższe na uwadze wnieśli o:

zmianę wyroku Sądu I instancji przez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania za pierwszą instancję oraz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny uznał ją za bezzasadną. Sąd Apelacyjny uznaje za prawidłowe ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd I instancji i czyni je podstawą swojego rozstrzygnięcia. Ich wadliwości w zasadzie nie zarzuca także apelacja, koncentrując się natomiast na wadliwości ich oceny, zdaniem skarżących naruszającej art. 233 § 1 kpc. Wadliwości tej upatrują oni głównie w przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że pozwani zobowiązani byli do zwolnienia powoda z zobowiązania spełnienia świadczenia w wysokości kwoty wpisanej do księgi wieczystej, powiększonej o dalsze odsetki w wysokości wyższej niż odsetki ustawowe. Szczegółowa argumentacja Sądu I instancji wskazuje, że umowa stron odwoływała się m.in. do konkretnych umów kredytowych, w tym także umów dotyczących

restrukturyzacji zadłużenia. Rzeczą pozwanych było należyte sprawdzenie ich treści; nie wykazali oni, aby usiłowali sprawdzenia takiego dokonać i było ono z jakichkolwiek przyczyn niemożliwe. Notoryjne jest, że z reguły kredyty oprocentowane bywają wyżej od stopy odsetek ustawowych, co czyni zarzut pozwanych w tym zakresie oczywiście bezzasadnym. Skarżący w apelacji nie podtrzymują już zarzutu błędu co do treści czynności prawnej; godzi się jednak dodać, że Sąd Apelacyjny i w tej kwestii podziela stanowisko Sądu Okręgowego – zarówno formalne (o spóźnieniu się z zarzutem), jak i merytoryczne (o braku przesłanek do stwierdzenia, że pozwani działali pod wpływem błędu).

Sąd Apelacyjny podziela także w całej rozciągłości ocenę prawną Sądu I instancji co do kwalifikacji prawnej § 9 pkt 2 umowy stron; bez wątplenia była to umowa zwolnienia z długu, a zatem zarzut naruszenia art. 392 kc jest błędny. W kwestii naruszenia art. 471 kpc przez przyjęcie, że pozwani nie wywiązali się z ciążącego na nich obowiązku zwolnienia powoda z długu, skarżący nie przedstawia w apelacji żadnych argumentów, które podważyłyby zasadność oceny Sądu Okręgowego. Bez wątplenia wskutek nieuiszczenia przez pozwanych kwot przekraczających bezsporną kwotę 50.000 zł na poczet spłaty wierzytelności, a także wskazania przez nich komornikowi konta bankowego powoda, doszło do ściągnięcia od niego m.in. kwoty dochodzonej pozwem, gdy obowiązek jej zapłaty spoczywał na pozwanych. Słusznie zatem Sąd I instancji ocenia, że pozwani nie wykonali zawartej z powodem umowy. Na marginesie tylko można podnieść, choć okoliczność ta w świetle całości umowy stron nie jest istotna, że łącznie kwota dochodzona pozwem wraz z uiszczoną przez pozwanych kwotą 50.000 zł nie przekraczają zapewne wysokości zadłużenia z odsetkami ustawowymi, co do których zobowiązanie pozwani potwierdzają.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także podstaw, które obligowałyby Sąd I Instancji do podjęcia działań w trybie art. 759 § 2 k.p.c. Sąd tut. podziela przy tym pogląd Sądu Okręgowego, że w istocie działania komornika, prawidłowe, czy nie, nie mają znaczenia dla zakresu odpowiedzialności pozwanych, skoro bez wątplenia nie wywiązali się oni z ciążącego na nich obowiązku zwolnienia powoda z długu; odpowiedzialność komornika, gdyby nawet istniała, mogłaby być co najwyżej subsydiarna.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku (Dz. U. nr 163, poz. 1349).

mw